

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: O. Z.**, zastoupena JUDr. Evou Frélichovou, advokátkou, se sídlem Kollárova 3, Znojmo, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2005, č. j. OAM - 1567/VL - 10 - VL02 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2006, č. j. 60 Az 107/2005 - 17,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Evě Frélichové, advokátce, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) svou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka v ní uplatňuje kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že by bývala podala žádost o udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., kdyby byla o této možnosti informována. Dále stěžovatelka uvádí, že vady správního řízení namítané v žalobě nebyly v soudním řízení dostatečně přezkoumány, což je hlavním důvodem pro podání kasační stížnosti. Stěžovatelka poukazuje na text žaloby ze dne 5. 9. 2005 a žádá, aby body II. a III. žaloby byly v plném rozsahu považovány za součást důvodů kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že nebyla informována o možnosti požádat o humanitární azyl. Tato tvrzená skutečnost je však v rozporu s obsahem správního spisu, dle kterého stěžovatelka při odjezdu z Ukrajiny měla v úmyslu požádat v České republice o azyl z ekonomických důvodů. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti odkazuje na žalobu ze dne 5. 9. 2005 a žádá, aby byly body II. a III. žaloby považovány za součást kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pouhý odkaz na námitky vznesené v jiném řízení, které směřují vůči rozhodnutí žalovaného, nikoliv vůči napadenému rozhodnutí krajského soudu, nemohou být důvodem kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a stěžovatelka je povinna výslovně označit důvody, pro které kasační stížnost podává, a jen v mezích takto uplatněných důvodů je Nejvyšší správní soud oprávněn napadené rozhodnutí přezkoumat. Navíc je nutno podotknout, že stěžovatelka v žalobě uvedla pouze námitky obecného charakteru spočívající v citaci příslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a zákona č. 325/1999 Sb., aniž by upřesnila, jakými konkrétními vadami je rozhodnutí žalovaného postiženo. Krajský soud tak postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu

a neshledal v postupu žalovaného pochybení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Eva Frélichová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. na základě skutečností zřejmých ze spisu odměnu ve výši 4800 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání soudu týkajícím se věci samé (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném ke dni provedení úkonů, společně s paušální náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Pro zaplacení této částky soud stanovil přiměřenou lhůtu. Ustanovená zástupkyně Nejvyššímu správnímu soudu sice sdělila, že požaduje odměnu i za úkon „sepsání žádosti o prodloužení lhůty k podání vyjádření dle ust. 106 odst. 3 s. ř. s.“, Nejvyšší správní soud však nemohl ustanovené zástupkyni odměnu za takový úkon přiznat, neboť sepsání žádosti o prodloužení lhůty se nepovažuje za podání ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu